

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Břřmování 12. listopadu 2016

Prosinec 2016

SLŮVKO FARÁŘE

Vážení farníci, vzácný Svatý rok milosrdenství skončil, ale milosrdenství boží našťestí neskončilo. Požádal jsem našeho farníka, který tento čas "uchopil" docela radikálně, aby se podělil o svou zkušenost. Tak tedy - tady je:

PORTA SANCTA PELLEGRINAGGIO (ZNOJMO – ROMA) – A PIEDI

V první polovině minulého roku papež František vydal *BULU MISERICORDIAE VULTUS*, kterou byl oficiálně vyhlášen mimořádný Svatý rok milosrdenství. V ní byl začátek stanoven na slavnost Neposkrvněného početí Panny Marie - 8. 12. 2015, a zároveň také v den 50. výročí zakončení II. vatikánského ekumenického koncilu. Datum ukončení bylo určeno na slavnost Krista Krále – 20. 11. 2016. Svatý otec se v této bule obracel také ke všem věřícím, aby vykonali pouť ke Svaté bráně podle svých fyzických možností, čímž je možné získat odpustky pro sebe nebo pro duše zemřelých. Ostatně jakákoliv pouť je obrazem cesty každého člověka k určitému cíli, kterou se v životě ubírá. Milosrdenství je tedy také cílem, kterého je třeba dosáhnout a který vyžaduje závazek a obět' (*Misericordiae Vultus 14*).

Na stručné seznámení s mimořádným Svatým rokem milosrdenství by to stačilo. Nejspíš většina z vás ví, o co vlastně jde, nebo pamatujete poslední mimořádný Svatý rok milosrdenství 2008 vyhlášený papežem Benediktem XVI. Co se týče mého putování, tak jsem v den zahájení mého putování znal možná tak datum zahájení a ukončení Svatého roku

milosrdenství a přibližnou cestu do Říma, která se v průběhu putování stejně mírně měnila a upřesňovala. Pout' jsem začal u Svaté brány ve Znojmě na slavnost sv. Václava (28. 10. 2016) a Svatou bránou v bazilice sv. Petra jsem prošel v den svátku sv. Šimona a Judy (28. 11. 2016). Nemá smysl zde popisovat celou cestu a jednotlivá místa, která jsem navštívil. To by bylo spíše na nějakou odpolední přednášku či prezentaci. Přestože jsem nebyl turistou, ale poutníkem, tak jsem nafotil okolo 3 000 snímků, které ještě musím projít a promazat. I kdybych to neudělal a všechny snímky upadly v zapomnění, nikdy by nemělo vyprchat to, co jsem zakoušel každý den putování. Teď nemám na mysli nádhernou přírodu stejně jako nebezpečné silnice, zejména v Itálii. Ani nemyslím bolavá záda, nohy, promočené boty, zimu v Alpách nebo teplo v Itálii. Tím hlavním byla Boží blízkost (i když tu lze samozřejmě nalézat a pozorovat také tam). Boží doprovod jsem zakoušel každý den ne v tom, že by celá cesta byla bezproblémová, to je právě ta oběť, ale v tom, že přes některé dny zoufalství a dny, kdy myslíte, že budete muset spát venku, se najednou objeví řešení. Je to jako když se ve filmu *Hobit zničehonic* objeví Gandalf a vždy pomůže hobitům, kteří se dostanou do problémů. Zadržel je v tom, že by měl hobity fyzicky doprovázet po celou dobu jejich výpravy. Vždy se ale trhne a objeví se, až když nadávají, kde že se zase ztratil. Něco podobného známe z příběhů Izraelitů ze Starého zákona nebo možná ještě lépe z vlastních životů. Nepíše se ale v Matoušově evangeliu, že s vírou o velikosti zrnka hořčice bychom mohli přenášet hory? Nebo: *A věříte-li, dostanete všecko, oč budete v modlitbě prosit (Mat 21,22)*? O poutnících se říká, že jsou nesení Bohem. Nejednou jsem to před poutí slyšel nebo četl, ale věřit jsem tomu začal až během ní. Kdyby někteří lidé prožili to stejné, co jsem během putování zažil já, přičítali by to, bohužel, náhodě a štěstěně. Jistě, nestal se mně žádný zázrak a Boha jsem během cesty neviděl, ale to k víře nutně nepotřebujeme.

Proč jsem se pro tuto pout' rozhodl? A proč zrovna do Říma? Proč jsem nešel do Santiago de Compostela, kde to může být bezpečnější, jistější a kratší? No, první dva týdny jsem se sám sebe ptal na to stejné ☺ Ono udělat rozhodnutí, že půjdu, jako poutník pěšky do Říma je snadné, ale realizace je horší, když nemáte žádné zkušenosti, nic. A navíc jdete sám. I když úplně sám jsem vlastně nešel. Na druhou stranu to možná takhle bylo správně, vyrazit lehce nepřipraven. Až po návratu jsem totiž přišel na to, jak to svatý otec myslel s poutí podle fyzických možností. To bych se radši vydal jen do katedrály Božského Spasitele v Ostravě. A ještě k tomu autobusem.

Na začátku rozhodnutí byl sobecký důvod, šel jsem kvůli sobě. Po nepříjemné životní zkušenosti jsem hledal řešení tam, kde nejsou a během uplynulého roku udělal spoustu chyb a špatných rozhodnutí. Potřeboval jsem si tedy pročistit hlavu, přijít na jiné myšlenky a především nalézt sebe. Už na začátku pouti jsem si ale řekl, že musím jít také za rodiny a především za tu úplnou, v které jsem mohl vyrůstat, ale také za ty rodiny, které mají komplikovanější vztahy a danou situaci nevyřešili setrváním a pokračováním na společné cestě. Spravedlnost je určitě dobrá věc. Kdo dluží, musí splatit svůj dluh do posledního haléře. Kdo dělá chyby, musí být potrestán a nést následky. Tak to zažíváme a mnohdy jsme k tomu i vedeni - není zrovna přirozené dělat chyby a už vůbec ne si je odpouštět. Troufám si říct, že odpuštění je jedna z nejtěžších věcí v životě, přičemž odpuštění není zapomením. Nicméně, rodina je pro mě právě tím místem, kde jsem se poprvé setkal jak se spravedlností, tak s milostí srdce. Když jsme jako malí například přišli domů později, než jsme měli, dostali jsme zaracha (=domácí vězení) alespoň na týden, což je spravedlivé. Druhý den jsme s prosíkem a slibem přišli za mamkou nebo tatškou a ti nás po delším váhání opět pustili ven s kamarády. To není projev slabosti, ale odpuštění a možnost k nápravě. Rizikem spravedlnosti je, že může velice snadno sklouznout k legalismu. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu, a jak píše papež František: *Boží hněv trvá okamžik, ale jeho milosrdenství navěky (Misericordiae Vultus 21)*. Původní sobecký důvod putování brzy pominul, protože jsem šel za další lidi, kteří mě o to poprosili před poutí nebo během ní. Oni se modlili za mě a já za ně. Tím se závazek dotáhnout pouť do cíle stával těžším a lehčím zároveň. Přiznám se, že jsem byl v tu chvíli velice rád, že mám jenom krosnu vážící cca 12 kg a nejsem Ježíšem, který nesl kříž a tíhu vin celého lidstva. Navíc já jsem hříšníkem a pro svou oběť jsem měl pochopení, On byl jako jediný bez hříchu.

Víte, jsem docela velkým fanouškem komiksu a možná jste někdy také uvažovali, jak by bylo fajn, kdybychom i v reálném světě měli pár Spidermanů, Ironmanů, Batmanů, Thorů, Supermanů atd., kteří by nás chránili před podvodníky, zloději a vrahy. Dnes už vím, že se po kousnutí radioaktivním pavoukem nestanete Spidermanem, ale hlavně, není to ani potřeba. Pořád budeme nedokonalými lidmi a bez Božího ani lidského milosrdenství se neobejdeme. Stejně jako se můžeme rozhodnout pro hřích, můžeme se rozhodnout pro odpuštění, to nám nikdo nevezme.

MISERICORDES SICUT PATER

P. S. Řím byl v rámci roku milosrdenství jasnou volbou, se Santiagem počkám na pana faráře a další případné zájemce. *Šimon Koska*

Ondrášek.

Nedělní ráno se přihlásilo chladným počasím, které nikoho nenechalo na pochybách, že zima se skutečně blíží. Ani sv. Martin se tentokrát nenechal zahanbit, poslal poletující sněhové vločky. Náš kostel naplnili věřící, které chladné počasí neodradilo od společné nedělní mše svaté, která byla slavnostní. Slavili jsme krmáš.

Po svátečním nedělním obědě, na kterém si každá hospodyňka dala mimořádně záležet, jsme měli možnost prožít v našem kostele krásné chvíle ve společnosti pěveckého sboru Ondrášek. Sboru, který tvoří mladí lidé ve věku našich dětí a vnoučat. Při jejich nádherném zpěvu jsem si uvědomila jak obrovským darem je lidský hlas. Hlas, který v případě zpěvu sboru Ondrášek pohladi, potěšil, povzbudil a dodal naději. Ke každé písni jsme se dozvěděli kdo je jejím autorem, kde a jak vznikala. Pan sbormistr Josef Zajíček nás seznámil i s historií pěveckého sboru.

Určitě můžu mluvit za všechny zúčastněné, že nedělní odpoledne jsme prožili ve společnosti krásné hudby, zpěvu a úžasných lidí, kteří druhým rozdávají zpěvem i kus sebe. Děkuji

HK

To zase bude blázinec.....

Ve většině západních tradic značí advent začátek nového křesťanského roku. Advent (latinsky adventus) znamená příchod a je všeobecně chápán jako doba přípravy na Vánoce. Období adventu začíná čtvrtou nedělí před prvním svátkem vánočním (Narozením Páně). V přírodě se blíží zima, a tak je měsíc prosinec časem tichého očekávání Vánoc.

Zatímco děti netrpělivě počítají, kdy budou vánoční prázdniny, a ty menší se ptají, kolikrát se ještě vyspí, než přijde Ježíšek, mnozí dospělí říkají: „Už aby bylo po svátcích, to zase bude blázinec!“ Jsou to hlavně ženy, které takto mluví. Na nich totiž spočívá nejvíce práce spojené s přípravou svátků.

Slavit je umění, kterému se člověk musí naučit. Dětská spontánní radost, s níž jsme slavili Vánoce, v dospělosti nezůstává. Slavení má svá pravidla a svůj řád. Svátky jsou dny, kdy se můžeme a máme věnovat tomu, na co ve všední dny nemáme dost času. To však neznamená dohánět resty, nebo celý čas prospat. Svátky nejsou dny lenošení, jsou to dny pro jinou činnost.

Učme se být spolu, věnujme se rodině, myslíme na děti, hrajme si s nimi, čtěme jim pohádky, choďme společně na procházky, zkrátka buďme spolu. Možná, že nechutí, s níž někteří mluví o svátcích, pramení z toho, že už spolu nedovedou komunikovat. To je zlé znamení. I v tom nám mohou Vánoce otevřít oči pro realitu. Nebuďme sobci. Vždyť na svátcích je krásné, že můžeme připravit radost druhým. Ve světle jejich radosti se pak rozsvítí i naše radost.

Vše může být také jinak. Nechtějme všechno přesně naplánovat, obvykle to dopadne jinak: dědeček nastydne, Zuzanka dostane zarděnky, návštěva se omluví nebo přijde později ... Nechtějme řídit Vánoce jako generál nebo režisér, ale nechme se řídit Vánocemi.

Zavčas přibrzdit. V dnešní uchvátané době mějme na paměti jeden úkol – zpomalit. Proto omezme horečnaté přípravy, které ještě zvýší požadavky na výkon a tempo našeho života. Máme-li o Vánocích zastavit, musíme už dlouho před nimi brzdit. Jedeme, jak se dnes říká „jako o život“ a brzdná dráha je dlouhá. Ty, kteří do poslední chvíle pojedou rychle, čeká tvrdý náraz.

Zoufalý pokus o úklid. Nestací, když napečeme cukroví, připravíme salát, upečeme rybu, nakoupíme potraviny a nápoje, rozvěsíme jmelí

a provedeme zoufalý pokus o generální úklid. To vše nestačí! I to nejednou překáží. Vánoční svátky potřebují ještě jinou přípravu, přípravu srdce.

Vánoce jsou svátky smíření Boha s lidmi, proto vyžadují přípravu lidského srdce. Především tam je potřeba uklidit, tam je třeba přichystat místo pro příchod a spočinutí Páně. Do srdce musí přijít smír, neboť pak přijde i tichá radost a pokoj. Je známo, že se Ježíšek narodil v chlévě, kde se rozhodně o pořádku nemohlo mluvit. Jistě bychom před svátky neměli přestat uklízet a mýt nádobí. Podstatné však je, že Ježíš byl položen do láskyplné náruče Mariiny a zahrnut péčí starostlivého Josefa. A tak v betlémském chlévě zářila především srdce z narození Spasitele.

Adventní tradice se rozšířila za zdi kostelů a dodnes je patrná v podobě adventních trhů, kalendářů, svící nebo věnců. Vše je plné příslibu hojnosti a radostného očekávání. Zkusme letos prožít adventní dobu jinak, třeba jako advent v nás. Pozvěme Ježíše Krista do svého srdce a poprosme ho o nový začátek. Vždyť to byl On, který zemřel za naše hříchy, a tak nám umožnil smíření s Bohem. Dává každému naplněný život a ukazuje cestu dál. Radost a pokoj nás pak budou provázet nejen o Vánocích, ale i po celý rok.

V biblické knize Zjevení svatého Jana se píše: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Dveře našeho srdce mají jenom jednu kliku – zevnitř. Kristus je ani nevylomí, ani nevypáčí. Zevnitř je můžeme otevřít jenom my.

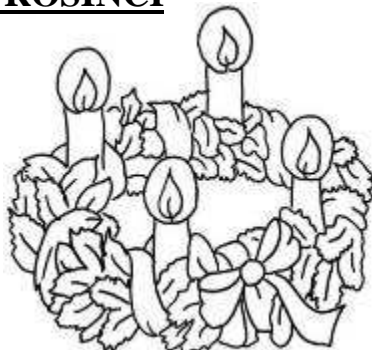
Text podle Petra Piňhy „Vánoce“ vybrala a upravila

av

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI PROSINCI

Sbírka na OPRAVY

– neděle 18. 12. 2016

Světci - více, či méně známí

Sv. Adéla (Adelhaida)

16 prosince připomínka

Postavení: císařovna

Zemřela: 999

Patronka: šlechtičen ,nevěst a vdov,
rodičů s mnoha dětmi,
vyhnanců, zneužívaných
vězňů

Atrybuty: almužna, chléb, císařská
koruna, loď

Narodila se asi roku 931 v Burgundsku jako dcera krále Rudolfa II. a Berty Švábské. V šesti letech ztratila otce. Matkou byla vychovávána v křesťanském duchu a

připravovaná na manželství s italským králem Lotharem. Jejich zasnoubení, podle tehdejších zvyklostí, dohodli rodiče již v jejich dětském věku a sňatek se uskutečnil, když Adéla dovršila 16 let.

Hovoří se o šťastném manželství. Narodila se jim dcera Emma. Po třech letech však Adéla ovdověla. Její manžel zemřel 22. 11. 950 a byl pohřben v Miláně. Před smrtí žádal řeckého císaře Konstantina VII. o pomoc proti vévodovi Berengarovi II. Ivrejskému, který se zmocnil části Itálie. Adéla, která ztratila vedle manžela i převážnou část území, se chtěla uchýlit do Pavie na své vdovské sídlo asi 35 km jižně od Milána.

Berengar II. však toto město obsadil a již 23 dnů po Lotharově smrti se v něm nechal korunovat za krále. Nejspíše z vypočítavosti, že sňatek s Adélou by měl znamenat právoplatný nárok na Italskou korunu, požádal Adélu, aby se provdala za jeho syna Adalberta. Po jejím rozhodném odmítnutí ji i s dcerou zajal a dal věznit v Koma a pak na hradě u Gardského jezera. Odtud jí asi po čtyřech měsících pomohl kaplan Martin k útěku. Prchala za noci z hradu vybouraným otvorem ve zdi a ve člunu přes jezero. Zprvu se skrývala ve skalních rozsedlinách a lesích. Pak se prostřednictvím Martina spojila s manželovým přítelem, reggijským

biskupem Adelardem, který jí zajistil útočiště na hradě Kanossu u rytíře Attona. Berengar se tento hrad marně pokoušel dobýt.

Na prosbu Adély i dřívější žádost od papeže Agapeta II., německý král Otta I. přešel s vojskem přes Alpy do Lombardie a porazil Berengara. Do Pavie nechal slavnostně převézt Adélu, a protože před časem ovdověl, nabídl Otta krásné Adéle svatbu. Ta se za něj v roce 951 provdala.

V Magdeburku se jim pak narodila dcera Matylda a tři synové, z nichž Jindřich (r.954) a Bruno (r.957) zemřeli a dědicem se později stal nejmladší Otta II. S jeho výchovou pomáhal otcův bratr, Kolínský arcibiskup Bruno.

Z období pohody je vzpomínána ražba mince s nápisem „Otto – Adelaida,“ která má na přední straně její portrét a na zadní kříž.

Otta I. byl 2. 2. 962 v Římě korunován od papeže Jana XII. na císaře a s ním obdržela korunu i Adéla. Byla císařovnou, kterou zdobily křesťanské ctnosti, včetně pokory a lásky k bližním, živá víra a velká důvěra v Boha. Díky jí Montekasinské opatství obdrželo určité výsady a Modenské biskupství získalo část majetku po Berengarovi. Adéla založila postupně mnoho klášterů nejen v Německu a Itálii, ale i ve Francii, a podporovala clunyjskou reformu.

V roce 973 Adelhaida znovu ovdověla. Po císařově pohřbu v Magdeburku zůstal arcibiskup Adalbert rádcem a duchovním vůdcem Adély. Její syn Otta II. byl v Římě korunován na císaře a zasnoubil se s dcerou řeckého císaře Teofanou. Matka Adéla, znajíc potřeby říše, zůstala v jeho blízkosti jako rádkyně a „anděl strážný.“ Falešní přátelé i žárlivá Teofana však přiměli Ottu II., aby svou matku ode dvora zapudil. Jako důvod uváděli její přílišnou štedrosti k chudým a ke klášterům. Po jejím odchodu v r. 978. do Itálie však Otta II. propadl rozmařilému životu. S vyhnáním zbožné a opatrné rádkyně začal ztrácet u knížat i biskupů náklonnost a úctu. K nespokojenosti mezi panstvem přispívalo i jednání Teofany.

Adéla z Itálie odešla za bratrem, králem Konrádem, do Burgundska a za nehodného syna se nepřestávala modlit. Otta II. nakonec po domluvě opata Majola z Cluny svou chybu uznal a matku povolal zpět do Pavie. Zde ji odprosil a předal panství Lombardie. Po velikonocích 981, které prý spolu strávili v Římě, se Adéla vrátila do Pavie. Její syn se vydal po utišení občanské bouře v Římě na jih proti Řekům a mohamedánským Arabům a u Cotrony byl poražen. Vrátil se do Říma a na nálezku úplavici roku 983 zemřel. Poručnické vlády za Ottu III. se na německém trůnu

dočasně ujala Teofana a vyvolala jistý odpor. V té době za Adélou přišla také její dcera Emma, kterou po smrti jejího muže vyhnal její syn Ludvík.

Perokresba je z knihy Leben der Heiligen Gottes r. 1880

Když v r. 991 Teofana zemřela, Adéla se vrátila do Německa, aby vychovávala nedospělého vnuka a do jeho zletilosti spravovala říši. Také usmířila Emmu se synem a ta brzy potom zemřela. Adéla přežila svého bratra Konráda i dceru Matyldu.

Za dospělosti svého vnuka se ještě vydala do Burgundska, kde nespokojené panstvo povstalo proti jejímu bratranci Rudolfovi III. Dosáhla zde smíru a při zpáteční cestě Alsaskem se zastavila v jím založeném klášteře v Selzu a zde zemřela asi ve věku 68 let s pověstí svatosti.

V roce 1097 ji svatou prohlásil papež Urban II.

Makrobiotika k Bohu nevede

(svědectví)

Velkou část dětství jsem prožila venku. Pravidelně jsem chodila s tatínkem do lesa, učil mne ho znát a poradit si v nejrůznějších situacích. Měli jsme velkou zahradu se sadem, kde jsem si hrála na vílu.

Ráda jsem vázala kytice z lučních květin, sušila bylinky, pomáhala roubovat ovocné stromy. Většinu víkendů a prázdnin jsem trávila u babičky na statku s téměř neomezeným pohybem po okolních lukách a lesích. Odmala se mne dotýkala krása přírody. Ráda jsem v ní pobývala sama a jako jedináček jsem k tomu měla dostatek příležitostí, i když se to mé mamince příliš nezamlouvalo.

Manželství mých rodičů by se nedalo označit slovem stabilní. Ve vypjatých situacích jsem utíkala ven, buď do lesa, nebo na svou jabloň, která mi poskytovala útočiště. Skvěle se na ni lezlo, v rozsoše mezi větvemi jsem zírala do koruny a do nebe, plakala jsem jí do kůry. S trochou patosu by se dalo říct, že se mi příroda stala náhradní maminkou, v jejíž náručí jsem si mohla volně vydechnout.

Kolem šesti let jsem se díky tatínkovi naučila pracovat se siderickým kyvadélkem. Šlo mi to jak po másle, přibuzenstvo si u mne nechávalo zjišťovat geopatogenní zóny a vhodné a nevhodné potraviny (občas jsem byla k vidění, jak kývadylkuju v místní samoobsluze). Ve třinácti jsem s maminkou na pozvání její sestřenice absolvovala víkendový seminář Modré alfy a Silvyovy metody kontroly mysli. Lektor ve mě vytušil talent a doporučil mi, ať ho rozvíjím. Nadchla jsem se, poctivě prováděla všechna mentální cvičení a meditace, toužila si k tomu udělat kurz Reiki a pomáhat lidstvu. Četla jsem "odbornou" literaturu, vzdala se jízdy na koni a začala cvičit aikido.

Zhruba po roce mohutného rozvoje v tomto směru jsem seděla u potoka pod vrbou a přišel ke mně Bůh. Popis konverze není v tomto příběhu důležitý, podstatné je, že se ke mně sklonil Kdosi, kdo stvořil vše; nebyla to žádná energie z těch, s kterými jsem se učila zacházet. Po čase jsem zanechala esoterických praktik, nechala jsem se pokřtít a vrhla se naplno do křesťanského života.

Po prvním ročníku VŠ jsem se vdala. Ze začátku jsme byli s manželem rádi, že jsme jen sami dva, sžívání nám dalo zabrat a ledacos jsme spolu podnikali. Po několika letech jsme začali toužit po miminku, které ovšem nepřicházelo. Zcela nás přešlo vtipkování, jak nám to PPR (přirozené plánování rodičovství) báječně funguje! Četla jsem mnoho knih o rodičovství, mj. o tom, jak je důležité připravit se na početí miminka. Říkala jsem si, že musíme udělat vše proto, aby k nám mohlo přijít a být zdravé.

Objednala jsem nás s manželem na vyšetření do Institutu celostní medicíny. Tam jsme prošli diagnostikou EAV (elektroakupunkturou dle MUDr. Volla, což je v podstatě kyvadélko v moderním hávu), na jejímž základě nám byla doporučena detoxikace organismu a dietetická opatření, aby se naše těla pročistila. Manžel vystudoval fyziku a pravil, že tomu nevěří ani za mák, že ten přístroj nemůže z vědeckého hlediska fungovat. Já jsem se naopak nadchla, zakoupila drahé bylinkové preparáty (na detoxikaci střev, slinivky atd.), chodila do Institutu na podtlakové masáže a přešla na makrobiotickou stravu. Svěfovala jsem vše Ježíši, ale na Jeho názor na toto podnikání jsem se neptala. Když to se mnou chtěl můj doprovázející kněz rozebírat, odbyla jsem ho, ať se nebojí, že se modlím a mám to pod kontrolou. Hlavou mi běželo, jak by asi on, kněz, mohl takovým niterným ženským věcem rozumět...

Začalo mé makrobiotické období. Pořídila jsem si příslušné kuchařky, vyházela zásoby ze špajzu a začala nakupovat ve zdravých výživách. Makrobiotika je založená na taoistickém učení o harmonii energií jing a jang v těle člověka. Tělesná konstituce, nemoc, fyzická aktivita nebo stres, roční období – to vše má na jing-jang harmonii vliv a může se upravit stravou (některé potraviny jsou více jing, jiné jang, způsob jejich úpravy je také jing či jang). Abych si obhájila, že se budu stravovat podle nekřesťanského učení, rozhodla jsem se zcela ignorovat duchovní pozadí makrobiotiky a brát si z ní jen recepty (přece je to zdravé, ne?). Ovšem bez tabulky jing-jang potravin jsem se neobešla.

Manžel s makrobiotikou nesouhlasil, ale sdílel touhu po dítěti, z které jsem se do ní vrhla. Doma jedl, co jsem mu předložila, nebo rohlíky se salámem; jinak se stravoval zcela klasicky. Já jsem se ze začátku cítila skvěle, zhubla jsem a byla jsem plná elánu. Plánování menu, pořizování surovin a příprava jídla vyžadovala dost úsilí. Studovala jsem a na částečný úvazek pracovala, byla aktivní v církvi, času nebylo nazbyt. Postupně jsem se přesto začala zajímat do hloubky o vše zdravé a přírodní. Oblečení z přírodních materiálů, eko – kosmetika, zdravá architektura, přírodní medicína atd...

Po delší době makrobiotického stravování jsme s manželem jeli jako vedoucí skupinek na křesťanský camp pro mládež. Obtížně se mi kloubily tamní povinnosti s vařením - buď jsem prchala dřív z programu, abych si uvařila včas a jedla s ostatními, nebo jsem si vařila v čase oběda a jedla pak sama v siestě. Byla jsem v napětí, jídlo mne vyčlenilo ze společenství. Mého pobíhání si všiml kněz, který slouží modlitbami za rozvazování.

Odchytl mne a na vše se mne vyptal. Narychlo jsem mu vyklopila svou touhu po děťátku i co a proč dělám. "Modlí se s Tebou za to někdo?", zeptal se prostě. Musela jsem popravdě odpovědět, že ne. Šli jsme se tedy spolu pomodlit a on mne poté důrazně povzbuzoval, abych se makrobiotiky zřekla a začala postupně jíst běžnou stravu. Vnímala jsem,

že je to tak správně, a makrobiotiku jsem nechala ležet před svatostánkem; prosila jsem Ježíše, aby mi můj úlet odpustil. Spadl mi kámen ze srdce a cítila jsem se volněji.

Čeho jsem se ale zříct nedokázala, bylo "zdravé a přírodní" jako takové. Makrobiotika je od základu špatně, ale co to ostatní? Biopotraviny? Medicína z bylinek? Jak může být škodlivé, co je zdravé a z přírody? Copak to nestvořil Bůh a nedal nám rozum, abychom zacházeli s plody Země i sebou šetrně? To do sebe mám cpát chemii a ničit si zdraví? Mému doprovázejícímu knězi blikala kontrolka a vedl se mnou v průběhu dalších měsíců několik plamenných debat na daná témata (stavěl zrovna komunitní dům izolovaný polystyrenem, což jsem mu vyčítala). Přišlo mi, že není schopen vidět svět v širších souvislostech a nedůvěřuje mému rozlišování. Kéž bych tak dokázala vnímat, že vidí zcela jiné souvislosti než zdravou rovnováhu planety a že na rozdíl ode mne dar rozlišování má!

Při jedné takové vzrušené debatě, odehrávající se v rámci svátosti smíření, jsem opět nechtěla přijmout jeho nabádání, že bych měla opustit "přírodnáctví", jak to nazýval. Pohár jeho trpělivosti přetekl, praštil pěstí do stolu, zařval "do prd... už!" a prásknul dveřmi. Nic lepšího udělat nemohl, potřebovala jsem "ránu do hlavy". Rozplakala jsem se a vše jsem rázem viděla jasně. Jak jsem se místo k Pánu přírody utíkala k přírodě, jak mne studium přírodních věcí odvádělo od věcí Božích, jak se mi přírodnáctví nenápadně stalo modlou - stvořené zabíralo místo Stvořitele; jak dovedně jsem v modlitbě tuto oblast schovávala, abych neuslyšela jasné Ježíšovo slovo. Došlo mi také, jak silnou páku na mne má Boží nepřítel skrze touhu po zdravém dítěti. A jak je ve mne tah k přírodnáctví už odmala, od dob kdy jsem byla jabloňovou holčičkou.

Na druhý den jsme vše předložili Pánu Ježíši. Zpětně mne mrzí, že jsem nebyla poslušnější svému doprovázeči a vzpurně jsem se spoléhala na svůj úsudek, mohla jsem si ušetřit mnohé klopýtání. Za rok po zřeknutí se makrobiotiky jsem otěhotněla. Ukázalo se, že naše neplodnost měla duchovní příčiny, které Pán odstraňoval několik následujících let, v průběhu nichž k nám přišly další dvě děti. Všechny byly doslova a do písmene vymodlené; dary Dárce života, které poslal do těla již zase zaneřádněného svíčkou a buchtami.

Vím, že si na neškodně se tvářícího démona přírodnáctví musím dávat pozor. Vzhledem ke své minulosti i k mateřství, ve kterém chci pro své děti to nejlepší. Často dětem vyprošuju, aby byly šťastné a naučily se milovat Hospodina - víc si nemůžu přát. K čemu by jim bez toho bylo zdraví a dlouhý život? Když se dostanu do pokušení v této oblasti, opakuju si slova svého zpovědníka: "Janičko, tělo ať třeba chcípne, ale duši zachovej!". (JM)

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Třicet milionů

„Tenhle pavilon,“ ředitelka domova důchodců ukázala na krásný pavilon naproti ohybu řeky, nové křídlo domova důchodců, propojené se starým, „tenhle pavilon má zajímavý osud.“

Poznamenal jsem, že je krásné, když se staví takové pohodlné stavby – a na tak hezkých místech – pro staré lidi.

Ředitelka domova důchodců se usmála.

„Jeto krásné...a příběh, který zná u nás jenom pár lidí, je také tak zvláštní, byla by škoda, kdyby se rozplynul. Nechtěl byste ho napsat?“

„Proč ne,“ pokývl jsem. „Vždycky je mi líto příběhů, které se rozplynou, které zmizí...“

V našem domově bydlel jeden milý pán. Nechápala jsem, že tak milý člověk se nikdy neoženil a nemá rodinu, u které by mohl trávit svůj život a která by její život svou harmonickou povahou rozsvěcel. Ale stalo se. A tak žil v našem domově důchodců, většinou si četl a většinou se usmíval. Jsou takové chodící úsměvy...Jedinou neřest, kterou jsem u něj pozorovala, bylo sázení. Každý týden vyplňoval nějaký tiket, každý týden kupoval los.

‘Už jsem prosázel tolik, přece s tím nepřestanu, říkával. ‘Starý maestro se nebude učit novou písničku...’

Když vám řeknu, že vyhrál, možná usoudíte, že se kvantita jeho sázek – a sázel přes šedesát let – proměnila ve kvalitu – vyhrál pořádně. Třicet milionu.

Nikomu nic neřekl, jenom mně, potřeboval, abych zařídila převzetí peněz, jela jsem s ním do města a dala mu slib, že o jeho výhře pomlčím.

Ve svých devadesáti letech byl sice velmi bystrý, jen ruka se mu při psaní trásla, a tak mě požádal, jestli bych mu nevyřídila několik dopisů. Proto vím, co svým příbuzným psal.

Měl neteř a dva synovce.

Všem napsal, ať k němu přijedou, na jeho svátek...Měl svátek tři týdny po tom, co se dověděl, že vyhrál.

‘Dám každému deset milionu, řekl mi. ‘Já už nic nepotřebuju a zůstane to v rodině.’

Jenom že na jeho svátek nikdo nepřišel.

Synovci a neteř nepřijeli navštívít starého pána, pokud vím nikdy, já jsem je aspoň v domově nikdy neviděla...

Starý pán mě požádal, abych napsala jeho příbuzným nové dopisy, zval je na své narozeniny, měl je dva měsíce po svátku.

‘Každému dám pět milionu,’ slevoval, zřejmě mu velmi vadilo, že mu nikdo z nich ani neodepsal.

Dopisy jsem odeslala a příbuzní...

Nepřijeli.

Pozval je ještě jednou, do třetice, psala jsem mu dopisy a zvala synovce i neteř, aby k němu přijeli na vánoce.

‘Dostanou každý milion,’ řekl mi jejich strýc a pokýval.

Neusmíval se, a nevidět na jeho tváři úsměv bylo podivné, jako na jiných tvářích úsměv vidět.

Nepřijeli...

Ani jeden z nich.

A přece, říkala jsem si, jak by asi každého z nich potěšila halda peněz, jak rychle a jak snadno se mohli stát boháči... Pokud jsem věděla, žádný z nich neměl dost prostředků a jeden synovec byl nezaměstnaný, povídala mi to naše kuchařka, která byla ze stejného města jako stařečkovi příbuzní a která je znala od dětství...

Za pár let starý pán zemřel.

A celý ten obnos odkázal domovu důchodců s přáním, aby za něj vystavěl další pavilon, ten, co je právě před námi na břehu řeky.

Pohádka?

Žijeme ve světě, kde platí zákoník pohádek...

Starý člověk dostane od hloupého Honzy buchtu a Honza získá polovinu království...

Můžeme se posmívat řádu tohoto světa, můžeme pochybovat o tom, že vůbec nějaký řád je, jenom že to je také všechno, co můžeme dělat. Bude platit dál.

Jestli se o výhře příbuzní nakonec dozvěděli?

Dozvěděli. Samozřejmě.

Poslali na nás advokáta, jenomže starý pán byl profesí právník a jeho poslední vůle byla nezpochybnitelná.

Příbuzní si mohli jenom vyčítat, že mu nevěnovali ani jedno – jedno jediné – odpoledne...

Jenomže kdo ví, kolik darů – a nemusí jít o peníze – nemusí jít o majetek – na nás možná čeká...

Čeká na tuto chvíli...

A nás při tom ani nenapadne, abychom se pro ně vypravili.

Ani netušíme, o jaký dar možná dnes – právě dnes – přicházíme.

PRO ZASMÁNÍ

"Všiml jsem si, že tvůj otec má opuchlou pusou. To je od zubů?"

"Ne, od modlitby..."

"Ale nekecej..."

"Nekecám. Včera jsme se spolu, celá rodina modlili otčenáš, a když jsme došli po „zbav nás od zlého“, otec se podíval na mámu... A ona si toho všimla."

Po důkladné prohlídce pravil gynekolog: "Tak, milá paní, až se dnes vrátí Váš manžel domů..." „Nejsem vdaná,“ přeruší ho pacientka. „No tak až se setkáte s Vaším snoubencem..." „Nejsem zasnoubena.“ „Tak tedy řekněte svému příteli, že..." „Nemám a nikdy jsem neměla žádného přítele..."

Na to se lékař zamyslel, poodešel k oknu a dlouho se mlčky díval ven na oblohu. „Pane doktore, proč vyhlížíte tak dlouho z okna?“ neudržela pacientka svou zvědavost. "Protože naposledy, když se stalo něco podobného, tak vyšla hvězda na východě..."

Pro děti

Najdi 10 rozdílů.

!!! SOUTĚŽ !!! - DOPLŇOVAČKA

1	2	3	4	5	6	7	8	9
V	V	V	V	V	V	V	V	V

1. struny v tenisové raketě;
2. kytovec – velká ryba;
3. bobkový list; 4. sněhová bouře;
5. malý vřed; 6. Stoupání na horu; 7. etiketa na lahvi;
8. pramen minerální vody;
9. pohled z rozhledny.

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 25. prosince!!!

Tajenka z minulé doplňovačky zní: **PŘÁTELSTVÍ**

Soutěže se zúčastnilo 10 dětí. Z Dolního Benešova 8, ze Zábřehu 2, 5 v krabičce a 5 elektronicky.

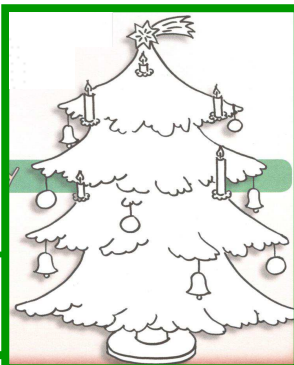
1. **Cena** - kniha –**Simona Halfarová 8 let** Zábřeh;
2. **Cena** – stolní hra – **Ondřej Krzyvoň 8 let**, Dolní Benešov;
3. **Cena** - vystřihovánka – Ladův Betlém – **Maxim Reichel 5 let**, Zábřeh

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

ČTEME SI S OBRÁZKY

MALÝ JIRKA SE KAŽDÝ ROK MOC TĚŠIL NA . VŽDYCKY TOTIŽ DOSTAL
POD SPOUSTU KRÁSNÝCH LETOS ALE MĚLO BÝT VŠECHNO JINAK.
 , VE KTERÉM S   BYDLEL, POTŘEBOVAL NOVOU A TA STÁLA
TOLIK , ŽE UŽ JIM ŽÁDNÉ NA NEZBYLY. Z TOHO BYL MOC , ALE
PAK SE ROZHODL, ŽE PRO I VYROBÍ SÁM, ABY POD NEBYLO
ÚPLNĚ . PRO NAMALOVAL HEZKÝ PRO ZASE OZDOBIL .
KDYŽ PAK NA ŠTĚDRÝ VEČER U VIDĚL,
JAK   POTĚŠIL, MĚL VĚTŠÍ ,
NEŽ KDYŽ DŘÍVE DOSTÁVAL
HROMADU SÁM.

Na dárcích chybí jmenovky .Pomoz určit dětem i rodičům, který dárek jim patří.

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na prosinec 2016

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.12.	17.30	Za Hedviku Malcharkovou, manžela, rodiče a sourozence	
Út	6.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	7.12.	17.30	Za Edmunda Holletschka, rodiče z obou strana příjezň	
Čt	8.12.	17.30	Za + Josefa Vybírala a příjezň	
Pá	9.12.	Záb 18.00	Za Helenu Vrchoveckou, manžela, rodinu Vavrečkovou a děti	
So	10.12.	7.00	Za + Marii Moravcovou, dva manžely a přibuzenstvo	
Ne	11.12.	7.00	Za + Hermana Manderlu – měsíční	3.adv.n.
Ne	11.12.	Záb 8.30	Za Karla Seidlera, zetě a duše v očistci	3.adv.n.
Ne	11.12.	10.00	Na poděkování P.Bohu a P.Marii za 70 let života a boží požeh...	3.adv.n.
Po	12.12.	17.30	Za Aloise Buhlu a manželku	
Út	13.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	14.12.	17.30	Za Karla Gemu a otce	
Čt	15.12.	17.30	Na poděkování za 60 let života, za živou a + rodinu	
Pá	16.12.	Záb 18.00	Za Juditu Vaškovou, manžela a dvoje rodiče	
So	17.12.	7.00	Za Bertholda Robenka, manželku a dvoje rodiče	
So	17.12.	ČK 16.00	Za + Jána Kovačíka – měsíční	
Ne	18.12.	7.00		4.adv.n.
Ne	18.12.	Záb 8.30	Za Josefa Vinárka, manželku, dvoje rodiče a příjezň	4.adv.n.
Ne	18.12.	10.00	Za + Annu Kremserovou – měsíční	4.adv.n.
Po	19.12.	17.30	Za + rodiče Ondrušovy, za živou a + rodinu	
Út	20.12.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.12.	17.30	Za + Karla Osmančíka, manželku a dva syny	Zpověď
Čt	22.12.	17.30	Za + Jana Nováka	
Pá	23.12.	7.00	Poděkování za dar života, víry a kněžství; prosba o sňlu k věrn...	
Pá	23.12.	Záb 16.00		
So	24.12.	Záb 21.00		
So	24.12.	23.00	Za + Bedřicha Ranoše, manželku, dvoje rodiče a sourozence	
Ne	25.12.	7.00	Za členy Živého růžence	Zasv.sv.
Ne	25.12.	Záb 8.30	Za Aleše Harasima, otce a živou rodinu	Zasv.sv.
Ne	25.12.	10.00	Za + Marii a Emila Ranošovy	Zasv.sv.
Po	26.12.	7.00		
Po	26.12.	Záb 8.30	Za Josefa Schlosárka, Anemarii Schlosárkovou a Martu Keskovu	
Po	26.12.	10.00	Za Štěpána Tomíčka, manželku, dceru, čtyři syny a přibuzenstvo	
Út	27.12.	17.30	Za + Petra Onderku – výroční	
St	28.12.	17.30	Za + Františka Štefka	
Čt	29.12.	17.30	Za Josefa Michalíka, manželku, syna, vnuka a opuštěné duše	
So	31.12.	16.00	Poděkování za uplynulý rok a prosba o boží požehání do r.2017	
Ne	1.1.	7.00		Zasv.sv.
Ne	1.1.	Záb 8.30		Zasv.sv.
Ne	1.1.	10.00	Za Jindřicha Heina (nedož.100 let), manželku, jejich rodiče a so...	Zasv.sv.
Ne	1.1.	ČK 16.00	Za živé a + farníky	Zasv.sv.

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Ostrava - V katedrále Božského Spasitele v Ostravě začala od Svatého roku milosrdenství fungovat stálá zpovědní služba. V této službě se střídají kněží celé diecéze a je k dispozici od úterý do soboty od 8.15 do 12.15 a od 13.15 do 17.15. Obvyklá možnost přijetí svátosti smíření před bohoslužbami zůstává zachována. Rozpis zpovědníků na <http://www.doo.cz/zpovidani>

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

*Farnost Dolní Benešov
Vás srdečně zve
k již tradičnímu setkání
u rozsvíceného vánočního stromu
na Osadě Míru*

Vánoční zpívání koled na sídlišti

*Příjd'te si společně s námi zazpívat
v pondělí **26. 12. 2016 v 17. hodin**
známé koledy.*

*Texty písní i teplý nápoj jsou zajištěny.
(S sebou si vezměte malou svítilnu.)*

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917